

15.05.2012/PL (*data polskiego tłumaczenia*)

WZORZEC FCI NR 95

EPAGNEUL BRETON

(SPANIEL BRETOŃSKI)

Tłumaczenie: Izabela Biernacka

Kraj pochodzenia: Francja

Data publikacji obowiązującego wzorca: 25.03.2003

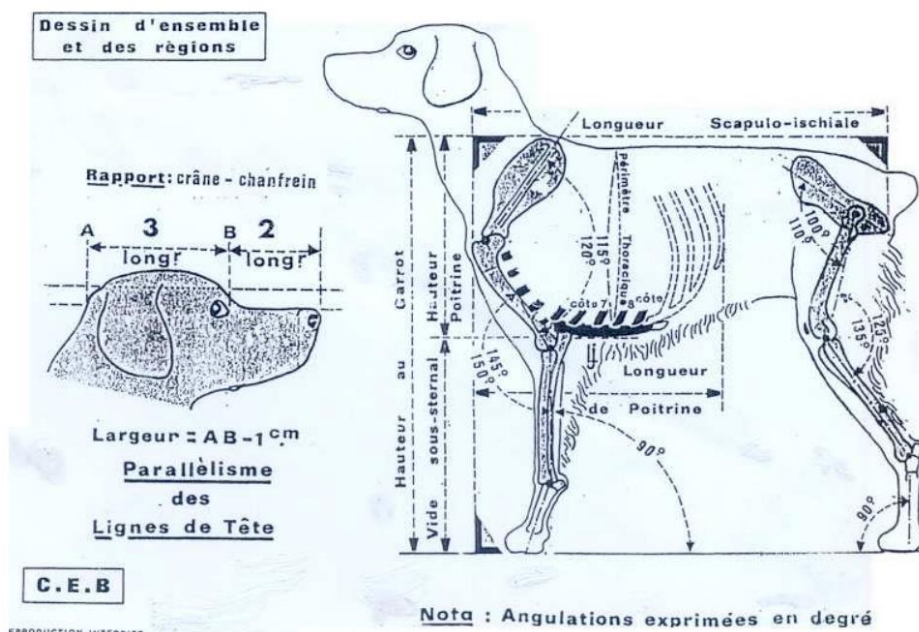
Użytkowanie: wyżeł

Klasyfikacja FCI:

Grupa 7 Wyżły.

Sekcja 1.2 Wyżły kontynentalne, typ „spaniel”.

Podlegający próbom pracy

Ta ilustracja niekoniecznie pokazuje idealny przykład rasy.

RYS HISTORYCZNY:

Pochodzi z Francji, dokładniej z centrum Bretanii. Aktualnie, liczebnie na pierwszym miejscu wśród francuskich ras wyżłów. Najprawdopodobniej jeden z najstarszych psów w typie spaniela, ulepszany od początku XX wieku poprzez różne krzyżówki i selekcje. Projekt wzorca dla rasy powstały w Nantes w 1907 roku, został przedstawiony i przyjęty podczas pierwszego Zgromadzenia Plenarnego Klubu w Loudeac (dawniej w departamencie Côtes du Nord, a obecnie Côtes d'Armor) 7 czerwca 1908 roku. Był to pierwszy wzorec rasy „Klubu Spaniela Bretońskiego z Wrodzonym Krótkim Ogonem.”

WYGLĄD OGÓLNY:

Najmniejszy z wyżłów. Spaniel Bretoński jest wyżłem, który ma ogon krótki lub nie ma go wcale. Zbudowany harmonijnie na solidnym lecz nie ciężkim kośćcu.

Całość zwarta i masywna, jednak nie ciężka, pozostająca wystarczająco elegancka. Pies jest pełen wigoru, z bystrym spojrzeniem i inteligentnym wyrazem. Przedstawia typ małego energicznego psa, który w ewolucji zachował format kwadratu pożądanego i ustalonego przez reformatorów rasy.

WAŻNE PROPORCJE:

Czaszka dłuższa od kufy w stosunku 3 : 2

Głowa proporcjonalna w stosunku do tułowia

Głębokość klatki piersiowej nieco mniejsza niż połowa wysokości w kłębie.
Długość tułowia mierzona od łopatki do guza kulszowego równa jest wysokości w kłębie (pies wpisuje się w kwadrat).

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT:

Pies przystosowuje się do każdego środowiska, jest towarzyski, inteligentny, uważny i zrównoważony. Wyżel wszechstronny na każdą zwierzynę i każdy teren, o wcześniej ujawniającej się pasji. Wyróżniający się w poszukiwaniu zwierzyny, o nieprzeciętnych chodach, wietrze, szerokim okładaniu, samodzielności i twardości stójki, aporcie i podatności na szkolenie.

GŁOWA:

Dobrze rzeźbiona. Skóra dobrze przylegająca.

Mózgoczaszka: Lekko zaokrąglona, zarówno widziana z profilu, jak i od przodu. Widziane z góry linie boczne są lekko wypukłe. Linie czaszki i kufy są równoległe. Szerokość czaszki mierzona pomiędzy łukami jarzmowymi jest mniejsza od jej długości. Łuki brwiowe nie są wyraźne, ale tworzą lekko zaokrąglone linie. Bruzda czołowa jak i grzebień strzałkowy są średnio zaznaczone.

Umiarkowany stop.

Trzewioczaszka:

Nos: nozdrza duże, wilgotne i dobrze rozwarte, w kolorze harmonizującym z barwą szaty, jak i krawędzi powiek i naturalnych otworów.

Kufa: prosta, linie boczne są niemal równoległe.

Fagle: nie luźne, niezbyt duże, stosunkowo cienkie i dobrze przylegające. Wargę dolną jest dyskretnie przykryta górną, której brzeg przechodzi stopniowo aż do kącika wargowego, mało widocznego i szczelnie zamkniętego. Całość bez odbarwień.

Szczęki/zęby: Zęby są dobrze osadzone, kompletne i zdrowe. Zgryz nożycowy.

Policzki: nie ciężkie, skóra dobrze przylegająca.

Oczy: lekko ukośne, o inteligentnym, łagodnym i szczerym spojrzeniu. Lekko owalne, nie wyłupiaste z cienkimi, dobrze przylegającymi i dobrze pigmentowanymi powiekami. Kolor tęczówki harmonizuje z umaszczeniem, preferowany ciemny.

Ekspresja oczu wraz z uniesieniem nasady uszu oddaje prawdziwy „wyraz bretona”.

Uszy: osadzone wysoko, trójkątne, dosyć szerokie i raczej krótkie (wyciągnięty do przodu płatek ucha sięga do stopu). Częściowo pokryte falistym włosiem, zwłaszcza w górnej części, końcówki pokryte są krótkimi włosami. Zawsze bardzo ruchliwe, gdy pies jest czujny lub w akcji.

SZYJA:

Średniej długości i dobrze umięśniona, w kształcie ściętego stożka lekko zakrzywionego, nigdy nie wysklepionego. Dobrze osadzona na ramionach, bez podgardla.

TUŁÓW:

Linia grzbietu: prosta aż do lędźwi i początku zadu.

Kłęb: dostatecznie ruchomy i mało zaznaczony, słabo obudowany mięśniami

Grzbiet: prosty, krótki, dobrze związany z lędźwiami.

Lędźwie: krótkie, szerokie i umięśnione.

Zad: bardzo lekko opadający, szeroki i umięśniony.

Klatka piersiowa: sięgająca do łokci, szeroka, z dobrze wysklepionymi żebrami, ale nie beczkowata. Mostek szeroki i lekko wznoszący się do tyłu. Tylne żebra długie i sprężyste.

Brzuch: lekko podkasany

Boki: lekko uniesione i krótkie

OGON

Ogon: osadzony wysoko, noszony poziomo (lub nieznacznie opadający), gdy pies jest podniecony lub w akcji często nim merda. Epagneul breton może urodzić się bez ogona lub z ogonem szczątkowym. Jeżeli ogon jest kopiowany idealna długość wynosi od 3 do 6 cm, nie powinna przekraczać 10 cm.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE: kończyny pionowe. Stawy sprężyste i mocne.

Łopatką: ruchoma, długa (równa 30% wysokości w kłębie), przylegająca do ciała, silnie umięśniona. Nachylenie jak u psów galopujących zawiera się pomiędzy 50 a 60 st. od linii poziomej. Wierzchołki obu łopatek są w odległości 5 cm od siebie.

Ramię: ciężkie, grube i bardzo umięśnione. Nieco dłuższe niż łopatką. Kąt łopatkowo – ramienny pomiędzy 115 a 120 st.

Przedramię: umięśnione i żyłaste. Jego długość jest nieco większa od długości ramienia. Ustawione prawie pionowo.

Śródreżce: mocne, ale zachowujące pewną giętkość. Lekko nachylone (między 15 a 20 stopni od pionu)

Łapa przednia: raczej okrągła, palce silnie zwarte, twarde opuszki, krótkie paznokcie.

KOŃCZYNY TYLNE

Kończyny pionowe, patrząc od tyłu równoległe.

Udo: szerokie, z mocnymi i widocznymi mięśniami. Nachylony względem poziomu pomiędzy 70 a 75 stopni.

Podudzie: nieznacznie dłuższe niż udo z suchymi i widocznymi mięśniami. Szerokie w górnej części, zwężające się w kierunku stępu. Kąt stawu kolanowego: prawie 130 st.

Staw skokowy: suchy z widocznymi ścięgnami.

Śródstopie: mocne, oglądane z boku prawie pionowe.

Łapa tylna: dłuższa niż przednia, ale o takich samych cechach.

CHÓD:

Chód każdego rodzaju jest swobodny, ale jednocześnie silny, regularny i żwawy. Kończyny poruszają się w linii prostej bez nadmiernego wahania ciała w pionie i bez kołysania się, grzbiet pozostaje stabilny. Głównym chodem w terenie jest galop, kroki są szybkie i o średnim wyroku, kończyny tylne nie są wyrzucane do tyłu. Galop zebrany.

SKÓRA:

Cienka, ściśle przylegająca i dobrze pigmentowana.

WŁOS: powinien być cienki, ale nie jedwabisty, na tułowiu płasko przylegający lub leciutko falisty. Nigdy nie kręcony. Krótki na głowie i przodzie kończyn. Na tylnej powierzchni kończyn włos obfity (frędzle), stopniowo w kierunku nadgarstków i stępu coraz krótszy.

UMASZCZENIE: biało-pomarańczowe, biało-czarne, biało-brązowe z mniej lub bardziej nieregularnymi łatami. Srokaty lub dereszowaty, czasami nakrapiany na kufie, faflach i kończynach.

W przypadku umaszczeń tricolor z podpalaniem (w kolorze od pomarańczowego do ciemno płowego) na kufie, nad oczami, na kończynach, klatce piersiowej i nasadzie ogona. Wąskie białe pasmo na głowie jest pożądane we wszystkich umaszczeniach. Umaszczenie jednobarwne jest niedopuszczalne.

WZROST:

Psy: wysokość minimalna 48 cm, z tolerancją minus 1 cm
wysokość maksymalna 51 cm, z tolerancją plus 1 cm

Suki: wysokość minimalna 47 cm, z tolerancją minus 1 cm
wysokość maksymalna 50 cm, z tolerancją plus 1 cm

Wzrost idealny: dla psów: 49 - 50 cm
dla suk: 48 - 49 cm

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny w zależności od stopnia odchylenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- charakter: nieśmiałość, uciekające spojrzenie.
- linie głowy: nieco rozbieżne
- trufa nosa: lekko niedopigmentowana. Wnętrze nozdrzy odbarwione.
- uzębienie: zgryz cęgowy, nieprawidłowo osadzone zęby
- kufa: ściśnięta lub spiczasta
- wargi: ciężkie, górna warga zachodzi na dolną nadmiernie lub niewystarczająco. Zbyt luźne.
- oczy: wytrzeszczone, migdałowate lub okrągłe.
- uszy: osadzone zbyt nisko, wąskie u nasady
- grzbiet: łękowaty lub karpiowaty
- zad: zbyt wąski lub opadający
- brzuch: ciężki, podkasany

- łapy: płaskie, zbyt długie lub zbyt okrągłe.
- szyja: za krótka i limfatyczna. Lekkie podgardle
- łędwie: długie, wąskie i słabe.
- boki: zbyt wklęsłe, często związane ze słabymi łędzwiami, o niedostatecznej szerokości.
- kończyny: słaby kościec, odstające łokcie, w postawie krowie lub beczkowate.
- sierść: krótka na tułowiu.

WADY CIĘŻKIE:

- zachowanie: ospały temperament.
- czaszka: zbyt wystające łuki jarzmowe. Zbyt zaznaczony stop, zbyt wystające łuki brwiowe.
- oczy: jasne, złe spojrzenie, jastrzębie
- szyja: zbyt długa, widoczne podgardle.
- chód: mało swobodny

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- każda wada charakteru jak : gryzienie, agresja, wobec innych psów lub człowieka, lękliwość.
- brak typu: niewystarczające cechy rasy, pies nie przypomina przedstawicieli rasy.
- wzrost: niezgodny z podanymi limitami.
- linie głowy: zbieżne
- nieprawidłowe znaczenia: białe plamki na uszach i oczy na białym tle
- oczy: zbyt jasne, heterochromia (oczy w różnym kolorze), zez, entropium, ektropium.
- szczęki: przodozgrzyz, tyłozgrzyz
- uzębienie: uważa się, że braki P1 i M3 nie mają znaczenia. Dopuszczalne są braki dwóch P2 lub jednego P2 i jednego P3. Eliminujące są braki tych dwóch zębów jeśli sąsiadują ze sobą. Wszystkie inne braki zębów są dyskwalifikujące.
- pigmentacja: niedopigmentowanie nosa lub powiek.
- obecność nawet szczątkowych wilczych pazurów.
- poważne anomalie morfologiczne.

UWAGA: Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym. Do hodowli powinny być używane wyłącznie psy funkcjonalnie i klinicznie zdrowe, o cechach typowych dla rasy.